

הסנאי האדום

החיים ביער שונים לגמרי מאלה שבאחו ויצורי יער נוהגים באופנים שלא מוכרים לאלה שבחוץ. אלה יצורים שקטים ולא נוהגים לדבר או לשיר כשזרים נמצאים בקרבתם. לא תוכל להכיר אותם עד שלא תלמד להיות שקט גם כן וללכת בשבילי היער בלי לדרוך על ענפים יבשים בכל צעד. ואם תחיה ביניהם ותדבר בשפתם תראה שיש דברים רבים שלא יפה לדבר עליהם. ולכך יש סיבות טובות.

באחו אמנם יש מריבות אך תמיד היצורים משלימים זה עם זה וחיים בידידות. אבל ביער יש כאלה שלא מסתדרים ביחד ולא הולכים לאותן המסיבות ולא מבקרים זה את זה. זה לא לכן שהם כעסנים או אנוכיים או רעים. זה בגלל הצורה בה הם חיים וצדים ולא ניתן לשנות זאת כמו שלא ניתן לשנות את צבע עיניכם.

ישנם דברים המובנים לכל תושבי היער והם מקפידים מאוד על התנהגות ועל הדברים שאומרים, וכך הם יכולים לחיות בשקט במקום אפל הזה. כשהם נולדים כאן, הדבר טבעי להם ואין צורך לדבר על כך, אך אם מגיע מישהו

ממקום אחר כולם חושבים שהזרים הם טיפשים, כי שואלים על דברים כה פשוטים.

כשהסנאי האדום בא ליער בפעם הראשונה הוא לא ידע כלום על אופן ההתנהגות זו ומאוחר יותר אמר שללמוד את נוהגי היער היה קשה יותר אפילו מעזיבת ביתו הישן. כי הסנאי האדום אמנם נולד ביער, אך נלקח משם כשהיה עוד קטן מאוד. מאז ועד שהתבגר לא שם אף פעם את ציפורניו על עץ, ויכול היה לראות את העולם רק דרך הסרוגים שבכלוב שלו.

בני דודים שלו למדו מהר מאוד לדלג מעל גדרות ולקפוץ מענף אחד לשני, אך היצור הקטן הזה יכול היה רק לרוץ על גלגל חוטי ברזל שרעש מאוד, וזה גרם לו תמיד סחרחורת.

הוא חשב תמיד שאולי יש דברים טובים יותר בחיים, אך הוא נלקח מביתו ביער כשהיה צעיר מאוד ולא יכול היה לזכור זאת. אך יום אחד הוא ראה סנאי אחר, אחד קטן מאוד שנראה כאילו אין לו כל דאגה בחיים. מאז הוא רצה יותר ויותר להיות חופשי וכשנרדם בקן צמר-גפן שלו חלם על הסנאי ההוא ועל כך שהם אוכלים ביחד אצטרובלים מעץ אורן גבוה.

למחרת מר סנאי עשה את עצמו חולה. הוא

הפסיק לרוץ בגלגל החוטים שלו ולא נגע באוכל שבכלוב. כשבעל הבית בא לראותו הוא גנח ולא הזיז אפילו רגל אחת. הבעל שלו חשב שאולי הוא שבר רגל, ולקח את הסנאי האדום על ידיו ולחלון, כדי לראות מה מצבו. החלון היה פתוח והסנאי האדום קפץ דרכו ורץ אל היער.

אמנם רגליו היו חלשות מהחיים שבכלוב, אך הוא רץ במהירות. לבו דפק חזק תחת הפרווה שבחזהו והוא נשם כבדות, ובכל זאת רץ, קפץ, נפל מדי פעם אך כל פעם היה קרוב יותר לעצים הירוקים של מקום הולדתו.

בסוף הוא הגיע לשם והתיישב רועד כולו על ענף נמוך ביותר של עץ הלבנה. היער היה עולם חדש עבורו והוא התחיל לשאול שאלות רבות את מר סנאי האפור, השמן והזקן שהזדמן שם.

הסנאי האפור היה אחד מאלה שיודעים דברים רבים וחושבים שיודעים עוד יותר ורוצים שכולם יחשבו גם כן כך. הוא היה ידען גדול וחשוב מאוד, ולמרות שענה על שאלות של הסנאי האדום הוא לא הסביר לו את הדברים החשובים ביותר. וכך הם דיברו:

"איך קוראים למקום זה?" שאל הסנאי האדום.
"זה? זה כמובן יער" ענה הסנאי האפור "אין לנו

שם אחר בשבילו. יתכן ויש יערות אחרים בעולם, אך הם לא יכולים להיות כל כך יפים כמו זה, ולכן אנו קוראים לו 'היער'."

"ויש כאן שכנים נחמדים?" שאל הסנאי האדום.
"כן, ודאי, ודאי. אישתי ואני לא מבקרים רבים מהם, אבל אני חושב שהם טובים למדי."

"ומדוע לא מבקרים אותם?"
"למה? למה? כי הם לא באותו המעמד. זה לא יהיה נאה" והסנאי האפור התיישר בגאווה.
"ומי היצור הזה המוזר שם למטה? האם זה אחד מידידיך?" שאל האורח החדש.

"זה, זה נחש קשקשן. אנו לא מדברים זה עם זה. המשפחות שלנו לא מסתדרות ביניהן."
"ומי גר שם בעץ החלול הזה?"

"ששש, ששש. שם גר האוח המקורן הגדול. הוא ישן עכשיו ומוטב לא להעיר אותו, כי אוח וסנאי לא יכולים להתידד."

"למה לא?"
"ככה. כך היה תמיד."
"והציפור הזו שבדיוק עכשיו מטילה ביצה שם בקן שלה שמעלינו?"

"דבר בשקט, בבקשה. זו קוקייה, וזה לא הקן שלה. אתה תסתבך אם תדבר על הדברים האלה

בקול רם. היא מוכרחה להטיל את ביציה בקנים של אחרים, והם לא אוהבים זאת, אבל היא לא יכולה אחרת."

הסנאי האדום ניסה להבין את ההגיון שבכל זאת, אך יש דברים שלא ניתן לנמק אותם בהגיון. ויש גם שאלות רבות שלא ניתן לקבל עליהן תשובה גם אם שואלים "מדוע? מדוע? מדוע?" כל היום.

ואז הסנאי האדום, שהיה חכם למדי, הפסיק לשאול, וחשב שתוך שימוש בעיניו ובאוזניו ילמד במשך הזמן את הכל שצריך לדעת. ראייתו הייתה טובה ושמיעתו חדה והוא למד דברים רבים ולא עשה טעויות. הוא חי חיים מאושרים בין כל יצורי היער. הוא למד שלא צריך לומר דברים שיכולים לגרום לאחרים להרגיש לא נוח, והוא לא שאל שאלות מיותרות.

כי, כפי שאתם יודעים, טיפשי לשאול שאלות שאיש לא יכול לענות עליהן ויותר גרוע לשאול על דברים שהנך יכול למצוא להם בעצמך התשובה. כך זה ביער וכך זה גם מחוץ ליער. אנו יודעים דברים רבים, בלי לדעת למה הם כאלה.